

trtne nasade, za nove mostove itd. En del pa se bo uporabil za to, da se za stalno upostavi vrednost našega dinarja. Da pa hočejo Angleži svoj denar zavarovati, je pa jasno, saj ga nihče ne meče brezglavo v Dravo!»

»In Hrvati? Ali niso ti zoper posojilo«, je vprašal načelnik.

»Hrvatje niso v vladi. Treba pa je, da tudi oni na neki način pristanejo na posojilo. Zato je bila ona konferenca v Zagrebu. Tu so hrvaški gospodarski krogi pristali na posojilo. Dali so namreč ministrom navodila, kako naj se posojilo uporabi, s tem pa so seveda tudi odobrili, da se naj posojilo najame.«

»Pa bo Slovenija tudi kaj dobila od tega posojila?« je nadalje povdaril načelnik, ki je dobro vedel, da Slovenijo le tedaj poznajo v Beogradu, če je SLS — v vladi.

»Bo gotovo dobila! Zastopniki mariborske oblasti so predložili posebno spomenico finančnemu ministru, da se nujno potrebuje od tega posojila potrebne svote za regulacijo Mure, Drave, Save in Savinje, za ureditev železniških zvez, za ceste in mostove kot tudi za obnovitev naših vinogradov. Upamo, da bomo še tedaj mi v vladi, pa bomo gotovo Sloveniji priborili potrebne svote!«

Radičevac je končno pripomnil: »Jaz pa že vnaprej vem, kaj bodo tedaj nasprotniki govorili. Rekli bodo, da so vse to oni dosegli. Saj zdaj isto lajno gonijo glede dohodnine. SLS je dosegla, da se je potom zakona odpravila dohodnina z letom 1929 popolnoma, letos pa da se je zvišala svota od 6000 na 12.000 dinarjev in s tem so skoro vsi kmetje že zdaj dohodnine prosti. Pucelj in Žerjav si zdaj pa to lastita!«

»Ta dva bosta sčasoma, če bosta vse za sluge SLS nase jemala, še »klerikalca« postala«, je načelnik šaljivo končal razgovor.

V NAŠI DRŽAVI.

Velikonočni prazniki, ki jih pravoslavni sedaj praznujejo, so prinesli tudi v politiki zatišje. V Beogradu sta le dva ministra in to dr. Korošec in dr. Šumenkovič. V raznih časopisih pa so vodilni politiki dali daljše izjave, s katerimi hočejo vplivati na javnost tudi med prazniki.

Radič hoče v vlado. Radič je silno nestalen politik, danes blagoslavlja, kar je včeraj preklinjal. Tako je v velikonočnih številkah beograjskih listov podal izjavo, da se bode vlada sestavila na ta način, da bodo notri radikali pa radičevci, poleg tega pa seveda mora ostati v vladi tudi — dr. Korošec.

Najbolj hud je na Davidoviča, ki ga zmerja za janičarja. Njegove izjave se povsod žaljivo razlagajo. Kakor pa vse kaže, bo ostalo pri tem, da bo Radič hotel v vlado, pa ne bo preveč gladko šlo, če bo sploh šlo!

Posojilo dobimo. Ker vsi gospodarski krogi, posebno še zastopniki kmetijskega stanu, naravnost silijo vlado, da čimprej zaključi z najetjem posojila, je šel poseben odposlanec v London, da vse

potrebno pripravi, da se posojilo podpiše in prvi del že dne 15. maja t. l. tudi izplača. Napor opozicije, ki gre v tem slučaju na rovaš velike škode za državo SHS, ni mogel zlomiti vlade, niti ni mogel zmešati gospodarskih krogov, pač pa je te »državotvorce« pokazal v pravi luči, to je, da so dejansko res protidržavni in protinarodni.

Radikalni nezadovoljneži, ki slučajno sedijo tudi v izvršilnem odboru radikalne stranke, bi radi ta svoj vpliv izrabili proti Vukičeviču in njegovi vladi: Ti so tako pozno prišli s tem nastopom, da je prepozno. Poleg tega pa radikalna stranka in njeni pristaši vidijo, da ti nezadovoljneži gonijo le svojo osebno politiko, zato je njihov nastop v javnosti njih same osmešil. Vukičevič v njihovih okrajih pripravlja odločen odgovor, po katerem jih bo še glava bolela.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Napad na italijanskega kralja Viktor Emanuela preteklo sredo v Milanu je dogodek, o katerem se govori po celem svetu. Napad se je izvršil tako-le: Kralja je Mussolini povabil, da naj otvori milanski velesjem. Kralj se je odločil, da bo to storil. Ker je bilo to nekaj izrednega, je jasno, da se je o tem že prej mnogo govorilo. Mussolini je izvedel tudi to, da se napad na kralja pripravlja, vendar kralja o tem ni obvestil. Določeno je bilo, da pride kralj točno ob 10. uri dopoldne na trg Julio Cezare, odkoder je vhod na velesjem. Kralj pa se je zakasnil. Točno ob desetih pa se je zgodilo nekaj drugega. Na trgu je nenadoma grozovito počilo, nastal je med množico krik in vik — eksplozija je peklenski stroj, to je aparat, ki ob določeni uri doteče in vžge smodnik ali dinamit. Peklenski stroj je bil skrit v — cestnem svetilniku. Eksplozija je povzročila strašno zmešnjavo med množico, posebno še, ker je bilo veliko ljudi od izstrelkov ranjenih, do 15 celo na mestu ubitih, ponajveč ženske in otroci. Ljudstvo se je razletelo na vse strani, kralj je sicer otvoril sejem, a bil je izredno razburjen. — Mussolini pa je bil tudi razburjen. Posebno še, ker so prišla poročila, da so pripravljali napad tudi na njega, pa so še pravočasno našli bombo na tiru, kjer bi se on moral peljati, pa on se je odpeljal z avtom. — Prve govornice, kdo da je kriv, so se obrnile na one kroge v Italiji, ki so dali mirno in nekaznovano umoriti poslanca Mateotija, pa nekega župnika v južni Italiji, ki so organizirali razne atentate na opozicijo. V zvezo s tem so nekateri listi spravljali celo Mussolinija samega, ker je znano, da je veliko nasprotstvo med njim ter kraljem, da sta se Mussolini in prestolonaslednik že celo dvobojevala itd. itd. Vendar dokazov za take trditve ni videti. Posebno še, ker Mussolini osebno vodi preiskavo in je dal že nad 8000 oseb zapreti v ječo. Zaprti pa so pred vsem nasprotniki fašizma, ki so bili in so še na strani kralja. Pravega napadalca seveda niso našli. Nekaj ljudi so sicer že čisto določeno obdolžili, vendar se pa ne more najti sled, ki bi peljala do pravega krivca, pa to kljub temu, da se Mussolini sam prizadevuje. — Posledice tega napada bodo šele prišle v javnost. Dose-

daj se ve le toliko, da se je v vojaški kasarni v Milanu razpočila tretja bomba, kar pa italijanski krogi prikrivajo. Na splošno niso smeli časopisi v Italiji o teh dogodkih pisati kaj drugega kot to, kar je Mussolini narekoval. — Te bombe, pa da jih je položil kdo iz te ali iz druge strani, so bile položene iz političnih vzrokov. Bomba je pa v politiki zadnje sredstvo, potem pride boj na nož. Če pride v Italiji do tega že zdaj takoj, ni še vidno. Vidno je le, da pride in da je Mussolini svoji domovini — nesreča!

Revolucija na Grškem. Zadnji čas se je poročalo, da se je zaprla meja med Grčijo in Jugoslavijo. Res se je, a le za kratko. Šlo je namreč za to, da niso mogli iz Grčije pobegniti v Jugoslavijo zarotniki, ki so pripravljali revolucijo. Več visokih častnikov je romalo v zapor.

Kaj bo še v Rumuniji? Da je v tej državi težek političen položaj, je razumljivo. V zunanji politiki — popolen neuspeh, v notranji politiki vse v neredu, ni pravega vladarja, ni močne vlade, — vse to so dejstva, ki potiskajo Rumunijo v nesrečo. Nekateri iščejo rešitev v tem, da bi se Rumunija in Ogrska združili v eno državo. Je pa to nekaj nesmiselnega, ker so med obema državama velika nasprotstva.

Poljska zoper Slovane. Zadnji čas prihajajo poročila, da se poljska država postavlja na stališče Italije in zunanji minister Zaleski je imel te dni razgovor z Mussolinijem. Vendar bo Poljska prišla vsled mejaštva na Češko in Rusijo zaradi neslovanstva, vsled mejaštva na Nemčijo pa zaradi italijanskega prijateljstva vobče v neprijeten položaj. Ker pa na Poljskem tudi vlada tak diktator, kot je v Italiji Mussolini, to je general Pilsudski, je verjetno, da jih enako početje napravlja prijatelje.

Boj za svobodo Egipta se začasno vrši še vedno na papirju, a tu vedno hujše. Anglija bo morala popustiti.

Turčija postaja moderna. Turška vlada je proglasila, da so vse vere v Turčiji in ne le mohamedanska, enakopravne. Spominjamo ob tej priliki, da so mohamedanci med svetovno vojno takorekoč poklali polmilijonski armenski katoliški narod.

Za dobrim Pastirjem!

Kmalu po postnem času, v katerem smo imeli pred očmi trpečega Kristusa, obhaja Cerkev nedeljo dobrega Pastirja. Ta nedelja in postni čas sodita kaj dobro skupaj.

Nedelja dobrega Pastirja nam tako jasno kaže pomen in namen Kristusovega trpljenja. V svojem trpljenju je Kristus izvršil, kar je rekel o dobrem pastirju, da »da življenje za svoje ovce« zato »da bi imele življenje, da bi ga imele obilneje.« Kristus pretrpi ono neizmerno morje trpljenja, da bi ljudje, ki so bili kakor izgubljene ovce, zopet imeli pot k pravemu življenju, k življenju, ki osreči človeka že tukaj in mu pripravi večno srečo.

Nedelja dobrega Pastirja nam hoče klicati: »Za Jezusom, ki je dobri pastir!« Slišiš lahko večkrat: »Duhovniki s svo-